

HARLEQUIN®

King

MAYA BANKS

KAOTATUD
KALLIMA
SÜDAMES

Maya Banks
WANTED BY HER LOST LOVE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Maya Banks
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05256013
ISBN 978-9949-25-370-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. PEATÜKK

„Sellest vist peaaegu piisab, et panna sind abiellumise eelisesse uskuma, eks?” küsis Ryan Beardsley, nähes oma sõpra Raphael de Lucat värsket särava pruudi Bryonyga tantsimas.

Registreerimine toimus Moon Islandi väikeses ilmetus munitsipaalhoones. Ryan poleks eales arvanud, et keegi tema sõpradest korraldab säärases kohas pulmapeo, kuid samas tundus loogiline, et Rafe ja Bryony abielluvad just saarel, kus nende suhe oli tuule tiibadesse saanud.

Pruut lausa säras ning kõhukumerus rõhutas tema ilu veelgi. Bryony seisis keset ajutist tantsuplatsi Rafe'i kaitsvas embuses ja nad olid nii sügavalt teineteisele keskendunud, et ei paistnud ümbrust märkavatki. Rafe nägi välja nagu õnne-seen, kes on saanud kingituseks terve universumi, ja võib-olla oligi see tõsi.

„Nad näevad vastikult õnnelikud välja,” märkis Devon Carter Ryani kõrval.

Ryan kihistas naerda, tõstis pilgu ja nägi Devi hoidmas ühes käes veiniklaasi ning surumas teist kätt püksitaskusse.

„Jah, seda küll.”

Dev krimpsutas pahaselt suud, mispeale Ryan kihistas jälle naerda. Ka Devon oli ühe jalaga teel altari ette, kuid polnud sellest põrmugi vaimustatud. Ometi ei suutnud Ryan jätta sõpra narrimata.

„Kas Copeland kotib sind ikka veel?”

„Ja kuidas veel,” kurtis Devon. „Ta nõuab endiselt, et abielluksin Ashleyga. Vastasel juhul keeldub ta tehingu suhtes järeleandmisi tegemast. Nüüd, mil oleme kuurordi mujale planeerinud ning ehitustöid alustanud, olen valmis järgmist sammu astuma. Ma ei taha, et ta ühe nurjunud tehingu pärast kõhkleva lööks. Ainuke häda on selles, et ta nõuab meilt kurameerimisperioodi. Ta soovib, et Ashley tunneks end minu juuresolekul mugavalt. See mees elaks justkui 19. sajandil! Kes kurat paneb tänapäeval tütre oma suva järgi mehele? Ja mille pagana pärast peaks abiellumine olema üks äritingimustest? Minu mõistus seda ei võta.”

„Kindlasti leidub maailmas hullemaidki naisi, kellega abielluda,” nentis Ryan ja meenutas oma nappi pääsemist.

Devon krimpsutas kaastundlikult nägu. „Kas Kellyst pole ikka veel kippu ega kõppu?”

Ryan kortsutas kulmu ja raputas pead. „Ei, aga ma alles alustasin otsimist. Küll ta välja ilmub.”

„Mees, miks sa teda otsid? Miks sa teda üldse tagasi tahad? Unusta see naine. Pööra elus uus lehekülg. Sul on temata parem. Oled ogar, kui seda teemat rahule ei jäta.”

Ryan muigas ja silmitses sõpra. „Muidugi on mul temata parem. Ma ei otsigi teda selleks, et ta avasüli oma ellu tagasi võtta.”

„Aga mille jumala pärast sa tema leidmiseks detektiivi palkasid? Paremini unusta minevik. Saa temast üle. Ja liigu eluga edasi.”

Ryan vaikis tükk aega. Ta ei osanud sõbra küsimusele vastata. Millega põhjendada põletavat vajadust teada saada, kus naine asub, millega tegeleb ja kas temaga on kõik hästi? Ryan poleks tohtinud sellest hoolida, pagan võtaks! Ta pidanuks naise unustama, kuid ei suutnud.

„Ma otsin vastuseid,“ kohmas ta viimaks. „Ta ei ole minult saadud tšekki tänini sularahaks vahetanud. Mind huvitab lihtsalt, kas temaga on midagi juhtunud.“

Ettekääne kõlas isegi tema enda kõrvus haledalt.

Devon kergitas kulmu ja rüüpas hinnalist veini. „Pärast säärast trikki tunneb ta end arvatavasti üpris nõmedalt. Minagi ei annaks tema asemel näole.“

Ryan kehtas õlgu. „Võib-olla.“ Kuid ta ei suutnud loobuda mõttest, et mängus on midagi enamat. Miks ta selle üle õieti pead vaevas? Miks ta pidanuks hoolima?

Miks polnud Kelly tšekki sularahaks vahetanud?

Miks oli teda nii raske unustada? Ryanit piinasid luupainajad. Ta oli kuus kuud naist kirunud, öösiti ärkvel lamanud, juureldes, kus naine on ja kas ta on väljaspool hädaohtu. Ja teda häiris tõik, et ta ikka veel hoolis, ehkki üritas end veenda, et muretseks säärastel asjaoludel ükskõik millise naise pärast.

Devon kehtas õlgu. „Sinu raha on mängus. Oi, vaata, seal on Cam! Kes võinuks arvata, et härra Erak tänase sündmuse puhul oma kindlusest välja roomab?“

Cameron Hollingsworth trügis läbi rahvasumma ning inimesed tõmbusid tema ees vaistlikult kahte lehte. Pikka

kasvu laiaõlgsele mehele olid võim ja lihv loomuomased nagu tavainimestele üleriided. Kivistunud näoilme tõttu mõjus ta enamasti ligipääsmatult. Ta võis olla õel tõbras, kuid sõprade seltskonnas suutis temagi end vabalt tunda.

Paraku pidas ta oma sõpradeks ainult Ryanit, Devonit ja Rafe'i. Teiste suhtes tal erilist kannatlikkust ei jätkunud.

„Vabandust, et hilinesin,“ lausus ta kahele sõbrale. Tema pilk libises tantsupõrandale ning peatus Rafe'il ja Bryonyl. „Kuidas tseremoonia oli?“

„Oh, väga kena,“ venitas Devon. „Arvatavasti iga naise unistus. Rafe'il oli kõigest ükspuha, peaasi, et Bryony saaks tema omaks.“

Cam kõkutas ilmetult naerda. „Vaene jobu. Ma ei tea, kas peaksin talle kaastunnet avaldama või teda õnnitlema.“

Ryan naeratas. „Bryony on hea naine. Rafe'il on temaga tõeliselt vedanud.“

Devon noogutas ja isegi Cameron naeratas, kui suunurgas tukslevat põgusat muiet võib naeratuseks nimetada. Seejärel pöördus Cam Devoni poole, silmis kuratlik helk.

„Räägitakse, et sindki ootab varsti altari ette minek.“

Devon pomises vandesõnu ja tõstis veiniklaasi hoidva käe keskmise sõrme. „Ärme rikume Rafe'i pulmapidu minu abiellumise teemal vatramisega. Pigem tahaksin teada, kas sul õnnestus meie hotellile uus asukoht kinnitada, nüüd, mil Moon Island on osutunud täielikuks sissekukkumiseks.“

Cam kergitas kulme ja teeskles jahmatust. „Sa kahtled minus? Võta teatavaks, et kakskümmend suurepärasest aakrit

St. Angelo rannaäärt kuulub nüüd meile. Sain ülihea teingu. Kõige tipuks võime alustada töid kohe, kui oleme ehitajad kohale toonud. Kui asume usinalt asja kallale, saab kogu kupatus ehk isegi esialgseks tähtjaks valmis.”

Sõprade pilgud rändasid automaatselt Rafe’ile, kes hõljus endiselt pruudi embuses. Jah, see mees oli neile tõsiselt kaikaid kodaratesse loopinud, kui Moon Islandi projekti nurjas, kuid raske oli teda milleski süüdistada, kui ta nii pagana õnnelik tundus.

Ryan tundis taskus surinat ja õngitses välja mobiiltelefoni. Ta tahtis kõne katkestada, ent märkas siis, kes on helistaja. Ta kortsutas kulmu. „Vabandust, pean selle vastu võtma.”

Cameron ja Devon rehmasid tõrjuvalt käega ning jätkasid lobisemist, kui Ryan välja tõttas. Õues sasis meretuul Ryani juukseid ning soolane lõhn kõditas ninasõõrmeid.

Ilm oli aastaajale kohane, kuid mitte palav. Oli täiuslik päev rannas pulmapeo pidamiseks.

Ryan silmitses kaugeid laineid ja tõstis telefoni kõrva juurde. „Beardsley,” ütles ta tervituse asemel lühidalt.

„Ma vist leidsin ta,” teatas detektiiv sissejuhatusega.

Ryan läks pingule ja pigistas telefoni, nii et sõrmed muutusid tuimaks. „Kust?”

„Ma ei ole veel saatnud oma meest visuaalset kinnitust hankima. Info jõudis minuni alles mõne minuti eest. Kuna olen üpris kindel, et see on tema, siis otsustasin teid toimuva kurssi viia. Homseks peaksin suutma täpsemat infot jagada.”

„Kus ta on?” ei saanud Ryan asu.

„Houstonis. Töötab kohalikus sööklas. Tema isikukoodiga tekkis algul segadus. Tööandja andis algul vale koodi. Kohe, kui ta oli seda täpsustanud, ilmus Kelly mu radarile. Homseks pärastlõunaks saadan teile fotod ja täieliku aruande.”

Houston. Kui irooniline. Nad olid kogu aeg lähestikku viibinud, ilma et ta oleks seda teadnud.

„Ei,” torkas Ryan vahele. „Lähen ise sinna. Olen juba Texas. Jõuaksin paari tunniga Houstonisse.”

Lüünil võttis maad sügav vaikus. „Härra, see ei pruugi olla tema. Eelistan informatsiooni õigsuses veenduda, et te ei peaks asjatult kohale sõitma.”

„Ise ütlesite, et see on tõenäoliselt tema,” kostis Ryan kärealt. „Ja kui ei olegi, siis ei süüdistata ma teid milleski.”

„Kas jätan oma mehe kohale saatmata?”

Ryan vakatas, surus huuled kokku ja pigistas veelgi kõvemini telefoni. „Kui see on Kelly, siis saan sellest ise aru. Kui see pole tema, siis võtan teiega ühendust, et võiksite otsinguid jätkata. Te ei pea kedagi saatma. Lähen ise.”

Ryan sõitis pimestavas vihmajärges läbi Westheimeri, suunaga väikese söökla poole Lääne-Houstonis, kus Kelly töötas ettekandjana. See asjaolu poleks tohtinud teda üllatada. Nad olid tutvunud trendikas New Yorgi kohvikus, kus naine oli samuti ettekandjana leiba teeninud. Tegelikult võinuks naine Ryanilt saadud tšeki abil tükk aega kodusena läbi ajada. Ryan

oli arvanud, et naine läheb tagasi kooli. Juba nende kihluse ajal oli Kelly avaldanud soovi pooleli jäänud ülikooliõpingud lõpule viia. Ryan ei olnud teda tookord mõistnud, ent toetas tema otsust sellegipoolest. Mingisugune isekas osa temast ihkas, et Kelly oleks täielikult temast sõltuv.

Miks polnud Kelly tšekki rahaks vahetanud?

Ryan oli Rafe'ile ja Bryonyle kõike head soovinud ning kohe pärast seda Galvestoni praamile hüpanud. Ta jättis Camile ja Devile mainimata, et Kelly on leitud, ja luiskas, et teda ootab üks tähtis äriasi. Jõudnud Houstonisse alles hilisõhtul, veetis ta unetu öö kesklinna hotellis.

Kui ta hommikul tõusis, oli taevast hall ja pilves, ning sestpeale, kui ta hotellist lahkus, oli lakkamatult vihma sadanud. Vähemalt oli Rafe'i pulmapeo ajal ilus ilm. Nüüdseks oli õnnelik noorpaar suundunud mesinädalatele – kuhugi, kus laius säravsinine taevaalaotus.

Ryan heitis pilgu GPSile ja märkas, et on sihtpunktist mõne kvartali kaugusel. Tema meelehärmiks tabas tiheda liiklusega tänava valgusfoore punane laine. Ta ei teadnud, miks ta kiirustab. Detektiivi sõnul oli Kelly juba mõnda aega siin töötanud. Ta ei kadunud kuhugi.

Ryani peas keerles miljon küsimust, kuid ühelegi polnud lootust vastust saada, enne kui ta on naisega kohtunud.

Mõne minuti pärast keeras ta väikese nurgapealse söökla ette, mille fassaadi ehtis vildakas sõõrikumotiiv. Ta jäi maja hämmeldunult jõllitama, suutmata uskuda, et Kelly võiks säärases kohas töötada.

Ta vangutas pead, ronis BMWst välja, tõttas sissepääsu poole, rapsis krae vihmaveest kuivaks ning astus väikese varikatuse alla.

Sees vahtis ta ringi ja istus ruumi tagumises osas asuvasse nurgaboksi. Talle lähenes ettekandja, kes ei olnud Kelly, ja laksas lauale menüü.

„Võtan ainult kohvi,“ pomises Ryan.

„Kuidas soovite,“ vastas ettekandja ning hõljus baarileti juurde kohvi valama.

Ta naasis hetke pärast ja asetaskolksuga tassilauale, nii et tumedat jooki loksus üle ääre. Ta naeratas vabandavalt ja poetaskolksuga lauale salvrätiku.

„Kui soovite veel midagi, siis andke teada.“

Ryan kibeles Kelly järele pärima, kuid siis libises tema pilk ettekandjast mööda teise laua juurde, kus seisis keegi seljaga tema poole.

Ryan andis ettekandjale käega märku, et too võib lahkuda, ja keskendus lauale söökla teises otsas. See oli Kelly. Ta oli selles kindel.

Meekarva blondid juuksed olid pikemaks kasvanud ja hobusesabasse kinnitatud, kuid naine oli õige. Ryan pigem tunnetas, kui nägi teda, ja tema keha reageeris isegi pärast pikkade kuude möödumist tormiliselt.

Veidi aja pärast keeras naine külje tema poole ja Ryan muutus näost kaameks.

Mida kuradit?

Polnud kahtlustki, et naise kõht oli paisunud.